



KAPITOLA PRVNÍ

Štístko utíkal lesem a pod tlapkami mu praskaly větvičky. Větlemi nad ním pronikalo bronzové světlo a krášlilo spadané listí. Kousek před sebou viděl uhánět Bouřliváka, velkého psa ze smečky.

Štístko zrychlil a napínal svaly, aby mu stačil. Někde za ním běžela i mladá Lízinka, ale musel jí důvěřovat, že za nimi nezaostane, protože nechtěl zpomalovat. Srdce mu bušilo a jazykem, který mu visel z tlamy, vnímal pachů chladného listí napadeného rzí. Štístko si připadal silnější a rychlejší než za mnoho posledních cest Měsíčního psa. Měl pocit, že by mohl běžet pořád.

Je dobré být v divočině, přemítal, když paprsky světla probleskovaly na nerovnou pěšinu. Je to hodně vzdálené od mého starého života, kdy jsem si hledal jídlo ve městě, ale líbí se mi to...

Dříve by nevěřicně zavyl nad tím, že se uvnitř tak změnil. Měl rád tu dobu, kdy byl Psem samotářem, potuloval se po ulicích města a sháněl zbytky od dlouhých pacek. Kdysi byl hrdý na to, když objevil staré nedojedené kuře z krabice na zbytky před Domem jídla.



A teď jsem tady, daleko od města, pod zraky Lesopsa – a využívám všech svých smyslů, abych ulovil tu nejrychlejší kořist.

Štístko přeskočil spadlý kmen a zaplavil ho pocit hrdosti. Nebylo to tak dlouho, co mu vnutili roli Omegy. Byl to trest za to, že se ke smečce přidal jako špeh své sestry Belly a Vodítkových psů, které vyvedla z rozbitého města dlouhých pacek. Omegou byl opravdu nerad, ale musel připustit, že ho tohle ponížení naučilo hodně o věrnosti a pokoře a o tom, jaký je to pocit být v podřízené pozici. Byl teď díky té zkušenosti šlechtnějším psem. A mnohem víc si nyní cení svého nového místa. Být Omegou byla ve smečce ta nejnižší pozice ze všech a byl to šok spadnout tak nízko z postavení ceněného lovce a člena hlídky.

Každá smečka samozřejmě nějakého Omegu potřebuje, aby dělal poskoka a vykonával špinavou a neoblíbenou práci. Je to důležitá role, to Štístko věděl. Jen už to nikdy nebude role jeho.

Teď, když byli na cestě, nebylo tolik zapotřebí psů na hlídce a bylo třeba víc lovců, kteří by smečku uživil. Probojovat se zpátky v hierarchii mu dalo hodně práce, ale Štístko byl odhodlaný. Vykonal každou podřadnou práci, která se po něm chtěla, ale zůstal ostražitý, využil každou příležitost a dožadoval se možnosti předvést se v soubojích s ostatními psy. Štístko pořád ještě cítil osten své první porážky – od hnědobílé lovkyně Snap – ale nakonec to dokázal. Teď je i on lovcem, psem s vysokým postavením, kterého si členové smečky cení a váží. Znovu se pídí po kořisti a zaopatřuje smečku, která čeká v novém táboře v lese.

Úzká soutěska není tak dokonalým domovem, jako byl jejich starý tábor – ten zůstal daleko za nimi, na druhé straně bílého skalního hřbetu, mezi nízkým kopcem, který je chránil, a loukou



posetou květinami. Soutěska v lese teď ale byla bezpečným místem, kde mohli svou cestu přerušit, a byla dostatečně daleko od smečky Hlídacích psů, která je ohrožovala.

Místní les je neznámý, ale Štístko je rád, že může důvěřovat svým ostře vybroušeným smyslům a víře v Lesopsa. Ranilo jeho hrdost, že Bladin útok přiměl smečku se už zase přemístit – ale celkem vzato byl Štístko rád, že to udělali. Během posledních pár cest Slunečního psa byl život příjemný. Štístko chtěl, aby to vydrželo co nejdéle.

„Štístko!“ zaštěkal mu přes rameno velký hnědý pes Bouřlivák. „Nezapomeň – měj čenich pořád ve střehu kvůli Blade a ostatním.“

„Neboj.“ Štístko rozhodně nezapomene na krutou vůdkyni smečky Hlídacích psů. Naježil se, když si představil její vrčící arogantní tvář. Štístko věřil v mrazivém lese, jestli neucítí nějakou stopu nepřítele, ale zachytil jen pach tlejícího listí, tekoucí vody a drobných stvoření v zemi.

Blade se ke smečce ani nepřiblíží, jsem tu, abych ji zastavil...

„Dobrá. Zůstaň ve střehu a postarej se, aby ostatní byli také.“ Bouřlivák obrátil svou velkou hlavu a zkoumal les.

„Alfa si je jistý, že se Blade vrátí, aby se pomstila.“

„Myslím, že má Alfa pravdu.“ Štístko zrychlil a běžel vedle Bouřliváka. „A má pravdu, když nepustí žádného psa ven samotného.“

Bouřlivák povolil svaly a zpomalil do klusu. „Teď budeme postupovat pomalu,“ zavrčel. „Jsme už skoro u loviště.“

Vlčí pes Alfa trval na tom, aby šel Bouřlivák se Štístkem na první lov v jeho novém postavení. Štístko si byl docela jistý, že to



je kvůli tomu, aby byli společně silnější, a neznamenalo to projev nedůvěry vůči němu. Byl to zvláštní pocit, že Alfovi přeci jen záleží na Štístkově životě, po tom všem, co se mezi nimi událo, ale zdálo se, že Štístko a ten vlčí pes dospěli k jakémusi příměří.

Prozatím.

Štístko neměl pocit, že kdy bude moci Alfovi plně důvěřovat, ale to nebyla myšlenka, kterou by mohl sdílet s Bouřlivákem. Ten byl třetím nejvýše postaveným členem smečky a byl jejich vůdci vždy hluboce a naprosto oddaný.

„Štístko!“ Nadšené zaňafání se ozvalo z trsu trávy nalevo a vynořila se odtud Lízinka.

„Tys nás dohnala,“ zaštěkal Štístko pobaveně. „Dobrá práce.“

Mladá hlídací fenka se viditelně nadmula hrdostí a zvedla hlavu. Štístko byl na ni pyšný a zároveň ho maličko zamrazila neblahá předtucha. Ačkoli byla Lízinka ještě malá, dědictví Hlídacích psů se na ní už projevovalo – silné svaly, lesklá srst a silné čelisti plné ostrých zubů. Někteří členové smečky byli pořád ještě nervózní z toho, že byl do smečky přijat Hlídací pes.

Blázní. Lízinka je asi tak zuřivá jako králík.

„Měj oči otevřené, Lízinko,“ zavrčel na fenku tiše. „Nezapomeň, že hledáme bílého králíka, a Střela se zapřisáhla, že jednoho viděla poblíž téhle nory.“

„A proč musí být bílý?“ zamračila se Lízinka. „Cítím tu kolem tolik kořisti.“

Štístko posmutněl, ale promluvil zvesela. „Alfa trvá na tom, že chce na Slavnost pojmenování sněhobílého králíka.“

Lízinka sklonila hlavu a všechna energie jako by z ní vyprchala. „Aha. Pro Neposedu s Tulačkou. Vsadím se, že to bude úžasný.“



A pak naštvane zavrčela: „Ne že bych já o pojmenování něco věděla.“

„Ani já ne.“ Štístko do ní zvesela strčil čenichem. „Já jsem Slavnost pojmenování nikdy neměl, Lízinko.“

„Vážně?“ Naklonila hlavu a zatvářila se o trochu optimističtěji.

„Vážně. Dokonce si ani nepamatuju, kdy jsem své jméno dostal. Někdy se mi vynoří matná vzpomínka, jenže...“ Štístko pokrčil rameny. „Vzpomínám si na mladou dlouhou packu se žlutými vlasy svázanými do ohonu. Byla v nebezpečí. Pamatuju si, jak ze mě měla má psí maminka radost. A zaslechl jsem nějaký hlas, jak říká ‚Štístko...‘, ale pak se ta vzpomínka vytratí, zrovna když se ji chystám uchopit jako kořist, která obratně vyklouzne.“

Lízinka se rozesmála hlubokým hlasem, který Štístkovi připomněl, jak hrozně rychle tahle mladá fenka dospívá. „Tak aspoň nejsem jediná.“

„Ne všichni psi tohle dělají,“ připomněl jí Štístko. „Vem si třeba Vodítkové psy.“

Lízinka otráveně nakrčila čenich. „Ti nedělají nic pořádně.“

Chudák Lízinka. Tváří se statečně, jenže já moc dobře vím, že by zoufale chtěla dostat své dospělé psí jméno jako ostatní. Aby zakryl to, jak se na Alfu zlobí, Štístko do ní přátelsky štouchl. „Budeš mít svou Slavnost pojmenování, neboj.“

„To doufám,“ zamračila se Lízinka. „Proč Alfa nedovolí, abych ji měla teď?“

„Mám vám říct, jak jsem přišel ke jménu já?“ Bouřlivák zpomalil a krácel zase vedle Štístka.

„Povídej.“ Štístkovi se ulevilo, že může Lízinku rozptýlit nějakým příběhem – i když bude o získání jména.



A mladá fenka taky hned vypadala, že se na Bouřlivákovo vyprávění moc těší. „Jak ses jmenoval jako štěně?“ zeptala se.

„Šnek!“ vyštěkl Bouřlivák se smíchem.

„Šnek?“ Lízinka se na něj dívala nevěřičně.

„Ano, vážně,“ ujistil ji. „Moje psí maminka mi to jméno dala, protože jsem měl šneky moc rád. Pořád jsem nějaké lovil, obracel jsem je a očichával jim ulity.“

„Fuj,“ otrásla se Lízinka.

„No tak, Lízinko!“ okřikl ji Štístko, ačkoliv i jemu to připadalo nechutné.

„Měl jsem šneky strašně rád. I teď si rád občas nějakého dopřeju,“ dodal Bouřlivák a znovu pobaveně zavrčel. „Nemohl jsem ale samozřejmě být Šnekem napořád. Takže, krátce poté, co mi vyrostly zadní zuby, mě má smečka požádala, abych si zvolil své pravé jméno.“

„A jak sis ho vybral?“ vyptávala se maličko závistivě Lízinka.

„Věděl jsem, že na tak velkého psa jsem rychlý. Uvědomoval jsem si to už od chvíle, co jsem se naučil běhat. Dokázal jsem běhat skoro tak rychle jako Blesk,“ smál se Bouřlivák, „nebo jsem si to aspoň myslel, když jsem byl ještě mladý a domýšlivý. Pozoroval jsem Bleska na nebi a myslel na to, že připomíná ohnivý plamen – a najednou jsem to prostě věděl. V té chvíli mi došlo, že mé pravé jméno je Bouřlivák. Nemyslíte, že mi sluší?“

Štístko pobaveně zavrčel na souhlas, když viděl, jak je Bouřlivák na své pěkné jméno náležitě hrdý. „Ano, sluší. Takže takhle Slavnost pojmenování probíhá? Psi si zvolí, čím a kým jsou?“

Bouřlivák přikývl. „Ano. Jméno psa vystihuje, shrnuje jeho povahu. Proto je tak významné. Je velmi důležité, aby si ho pes zvolil správně, protože mu bude po celý život určovat, kým je.“



„To se mi líbí,“ zašeptal Štístko.

„Mně taky,“ posmutněla Lízinka.

Štístko jí soucitně olízl ouško. „Já jsem byl vždycky pes samotář a žádná smečka mě nikdy nenaučila, jak si vybrat jméno. Pokud ale už psi mají být ve smečce, myslím, že je dobré, když si mohou zvolit, kým v té smečce budou.“

„Přesně tak,“ přitakal Bouřlivák. „Když si vybere své jméno, stane se pes skutečným členem smečky. Nebo členkou,“ dodal a podíval se přívětivě na Lízinku.

„Je to přirozenější, než když nám jména dávají dlouhé packy,“ zašeptal Štístko a hluboko uvnitř pocítil osten lítosti.

„Mnohem přirozenější,“ souhlasil Bouřlivák. „Je to – podívejte! Tamhle!“

Podrostem se mihl stín. Jen matná, hnědá skvrna, ne bílá, ale rozhodně to byl...

„Králík!“ zaštěkala Lízinka. Mladá hlídací fenka zaštěkala a vyrazila za tvorečkem.

„Lízinko!“ Štístko vystřelil za ní a ostře ji štípl do zadku. „Potichu!“

Lízinka se prudce zastavila, až kolem sebe zvířila zlatavé listí. „Jejda.“

Bouřlivák doběhl k nim a zavrčel. „Ještě jich bude kolem spousta – pokud je všechny nevyděšíš.“

Lízinka sklonila hlavu, svésila ocas a omluvně zakňučela. „Promiň, Štístko. Promiň, Bouřliváku.“

Štístko jí jemně oždiboval ouško, jako že jí odpouští. „To nic. Každý pes někdy udělá chybu.“ Přesto ho ale v kožichu znepokojeně zamrazilo. Dlouhé packy chovaly Hlídací psy proto, aby



útočili a ne se plížili a lovili. Lízinka je sice milá fenka, ale nemá přirozený sklon k opatrnosti a lstivosti, a to její pozici ve smečce moc neprospěje.

Štístko se příkrčil a opatrně se plížil pod hustými větvemi. Bouřlivák se pohyboval stejně a vydal se nalevo od Štístka, aby se k místu, kde měli králíci nory, dostal odjinud. Kořist byla už evidentně dost vyplašená. I když se psi snažili opatrně postupovat proti větru, někteří králíci už vklouzli do doupat. Další seděli na zadních, dlouhé uši zvednuté a čumáčky nakrčené v ostrém, chladném povětří Rudolistí.

To nebylo nic nezvyklého – i pro toho nejopatrnějšího psa bylo těžké králíky překvapit, připomněl si v duchu Štístko, když další tři králíci zmizeli ve svých podzemních chodbičkách. Jakmile zahlédl ve křoví za doupaty Bouřlivákovu tmavou siluetu, zachytil Štístko jeho pohled a zamrkal na souhlas. Štístko věděl, co Bouřlivák chce, a Bouřlivák mu důvěřoval, že to taky udělá. *V tomhle spočívá život ve smečce ...*

Pak Štístko obrátil hlavu k Lízince a nastražil jedno ucho. Krotce se příkrčila na předních tlapkách a připlížila se k němu s dychtivým výrazem v očích a lehce roztřeseným ocáskem.

„Teď můžeš, Lízinko, využít tu svou přemíru energie,“ zašeptal Štístko. „Pořád jsi ještě menší než my, takže teď můžeš být opravdu užitečná.“ Měl radost, že se fence rozjasnila tvář. „Vidíš tamhle tu králíčí noru? Předstírej, že na ni útočíš. Vrhni se tam a začni hrabat.“

„Mám jen předstírat?“ naklonila tázavě hlavu s ostře řezanými rysy.

„Prozatím.“ Štístko kývl hlavou k noře. „A tentokrát můžeš dělat rámusu, kolik chceš!“



Lízinka vyštěkla radostí a rozběhla se k noře. Zbývající králíci se rozprchli a zmizeli ve vzdálenějších norách, jen se jim bílé ocásky zablýskly, ale Lízinka se soustředila na noru, kterou jí Štístko ukázal.

Zuřivě štěkala, cpala hlavu do díry a zadeček se jí třásl. Bušila ocáskem kolem sebe a předními tlapkami hrabala v zemi.

Vyšlo to celé tak dobře, jako by to naplánoval sám Lesopes. Z děr kolem se vyhrnuli králíci a vyděšeně prchali pryč. Žloutnoucí travou na mýtině se míhaly jejich rozmazané hnědavé kožíšky a Štístko po nich skákal, chňapal a zabíjel je tak rychle a čistě, jak jen dovedl. Máchl tlapkou po dalším prchajícím králíkovi a zakousl se mu do krku. Pak se zatajeným dechem zvedl hlavu a podíval se po Bouřlivákovi.

Tři králíci se vynořili Bouřlivákovi téměř před nosem, ale neskočil po nich. I když se mu napjaté svaly chvěly napětím a loveckým soustředěním, nechal je velký pes utéct. Jeden králík ško-brtl a v běhu udělal kotrmelec, ale Bouřlivák se nehnul z místa a příkrčený čekal.

„Ted!“ vyštěkl Štístko signál, když z díry vystřelila bílá šmouha.

Bouřlivák už byl ale napřed. Jeden rychlý skok, cvaknutí silných čelistí doprovázené křupnutím křehké kůstky – a z tlamy mu bezvládně visel zakrvácený bílý králík. Štístko na chvílku pocítil, jak jím projel záchvěv nadšení z úspěšného lovu. Pak se nečekaně zachvěl neblahou předtuchou. Les kolem něj jako by celý náhle ztichl a zastavil se, tělíčko bílého králíka mu zastřelo zrak a nemohl se ani pohnout. Bouřlivák naklonil hlavu na stranu a upřel na něj tázavý pohled.

Co to se mnou je? Vždyť se nám to podařilo! „Parádní úlovek,



Bouřliváku!“ Štístko se otrásl a ten pocit, který ho na chvíli ochromil, zas pominul. Zvedl hlavu i ocas a kráčel přes mýtinu.

Lízinka měla pořád ještě hlavu v noře a bylo slyšet její tlumený štěkot vysokým hláskem, jak byla nadšená z lovu. Štístko se zastavil a pobaveně ji štouchl do třesoucího se zadečku. „Dobrá, už toho můžeš nechat, Lízinko.“

S námahou vytáhla svou ušmudlanou hlavu zase ven. S ušima nastraženými a rozevřenými čelistmi si olizovala hlínu z čenichu.

„To byla legrace!“ zakňučela.

„Jsem rád, že ses dobře bavila,“ procedil suše Bouřlivák skrze s bílého králíka, kterého držel v tlamě. „Odvedlas dobrou práci.“

Štístko pomalu zavrtěl ocasem a očichal bílé chlupaté tělíčko. Znovu ho zamrazilo v zádech, ale obrátil se, aby posbíral své vlastní úlovky.

„Tak pojď, Lízinko. Sice jsi tuhle kořist sama nezabila, ale můžeš mi pomoci ji odnést do tábora.“

„Jasně, Štístko!“ Lízinka, plná nadšení jako malé štěňátko, popadla do tlamy dva králíky.

Když odcházeli z mýtiny, Štístko se znovu obrátil k místu, kde Bouřlivák zabil toho bílého králíka. Na bledém kameni byla loužička temně rudé krve. Štístko sevřel vlastní kořist v čelistech o něco pevněji.

Byl to lov. Normální, jako každý den, nic víc. Na tom králíkovi není nic neobvyklého. Jen ta zvláštní bílá barva kožičku.